

Kwartaalupdate

Beroepsaansprakelijkheid

Q4 2020

Introductie

Auteurs: [Thomas Munnik](#), [Vincent Terlouw](#) en [Annerieke Meerkerk](#)

In het vierde kwartaal van 2020 zijn er op www.rechtspraak.nl 16 uitspraken gepubliceerd waarin een (civiele) vordering tegen een beroepsbeoefenaar werd ingesteld. Het merendeel van de uitspraken betrof een tegen een advocaat of notaris ingestelde vordering. Daarnaast betrof het verschillende uitspraken over de aansprakelijkheid van accountants en belastingadviseurs.

In deze Kwartaalupdate Beroepsaansprakelijkheid voor Q4 2020 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Aansprakelijkheid belastingadviseur – vordering in verband met ondeugdelijke advisering verjaard?**
(Hoge Raad 9 oktober 2020) 2
- 02. Aansprakelijkheid accountant- en advieskantoor – vordering in verband met onvolledig advies verjaard?**
(Rechtbank Gelderland 4 november 2020) 6
- 03. Aansprakelijkheid belastingadviseur - is de belastingadviseur te werk gegaan als een redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur?**
(Rechtbank Noord-Holland 25 november 2020) 9
- 04. Aansprakelijkheid notaris – leidt verzuim om huwelijkse voorwaarden in te schrijven in het huwelijksgoederenregister tot aansprakelijkheid?**
(Hoge Raad 27 november 2020) 11
- 05. Aansprakelijkheid advocaat – het belang van termijnbewaking en (ongevraagde) advisering over proceskansen en mogelijke risico's aan cliënten**
(Gerechtshof Den Haag 17 november 2020) 14

01

Aansprakelijkheid belastingadviseur – vordering in verband met ondeugdelijke advisering verjaard?

([Hoge Raad 9 oktober 2020](#))

Artikel 3:310 lid 1 BW bepaalt dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaar na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden.

Uit vaste rechtspraak volgt dat sprake moet zijn van daadwerkelijke bekendheid met zowel de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon ([HR 10 januari 2020, ECLI:NL:HR:2020:20](#) en [HR 31 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:552](#)). Het enkele vermoeden van het bestaan van schade of het enkele vermoeden welke persoon daarvoor aansprakelijk is, volstaat dus niet. De termijn vangt aan op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Hiervan is sprake wanneer de benadeelde voldoende zekerheid (absolute zekerheid is dus niet nodig) heeft verkregen van het feit dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. De benadeelde hoeft daarvoor niet bekend te zijn met de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon.

In onderhavige casus staat de vraag centraal op welk moment de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen dat de schade was veroorzaakt door de betrokken persoon (i.c. de belastingadviseur).

In 1997 heeft eiser A zijn onderneming verkocht en was hij voornemens om naar Italië te emigreren. De belastingadviseur van eisers (eiser A en de vennootschappen van eiser A) adviseerde eiser A echter om naar Zwitserland te emigreren. Daarnaast heeft de adviseur de mogelijkheid onderzocht om de inactieve vennootschappen met een aanzienlijk vermogen te verplaatsen naar onder meer Malta. In 1999 heeft eiser A het

advies van de belastingadviseur opgevolgd en is hij geëmigreerd naar Zwitserland en heeft hij de feitelijke leiding van de vennootschappen verplaatst naar Malta.

In 2000 en 2001 hebben de vennootschappen een bedrag van bijna NLG 24 miljoen als dividend uitgekeerd aan eiser A. De aangiften dividendbelasting heeft de belastingadviseur verzorgd en hij heeft daarbij het standpunt ingenomen dat de vennootschappen op grond van het Belastingverdrag Nederland-Malta geen dividendbelasting verschuldigd waren. De inspecteur van de Belastingdienst heeft in 2005 echter meegedeeld dat hij dit standpunt niet deelde en heeft vervolgens naheffingen opgelegd, die eisers met behulp van de belastingadviseur hebben aangevochten. Echter zonder succes: de naheffingen werden door de rechtbank (2012), het hof (2013) en de Hoge Raad (2015) gehandhaafd. Daarbij is het van belang dat de belastingadviseur tot 2012 aan eisers heeft meegedeeld dat hij overtuigd was van zijn verstrekte advies. Op 8 oktober 2015 is de belastingadviseur aansprakelijk gesteld voor de schade, die eisers hebben geleden als gevolg van het gegeven belastingadvies en zijn eisers een procedure tegen de belastingadviseur gestart.

In deze procedure stelt de belastingadviseur dat de vordering van eisers is verjaard. Volgens de belastingadviseur hadden eisers in 2005 (brief van de inspecteur dat hij het standpunt van eisers niet deelde) al op de hoogte kunnen zijn van het ondeugdelijk advies. De rechtbank en het hof gaan mee in dit betoog en oordelen dat eisers in 2005 al op de hoogte konden zijn van de mogelijke schade als gevolg van het belastingadvies en dat eisers wisten wie daarvoor verantwoordelijk was (de belastingadviseur). Eisers voerden nog aan dat zij pas na het arrest van het hof in 2013 voldoende zekerheid hadden verkregen dat sprake was van tekortschietend handelen door de belastingadviseur (de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden). Bovendien had de belastingadviseur tot 2012 tegengesproken dat de belastingconstructie onjuist was en om die reden bleven eisers uitgaan van een goede afloop. Deze stellingen zien volgens het hof echter op de juridische beoordeling van de van belang zijnde en hen bekende feiten en omstandigheden en dat staat volgens vaste rechtspraak de aanvang van de verjaringstermijn niet in de weg. Daarom oordeelt het hof dat de verjaringstermijn in 2005 is aangevangen (en niet in 2013).

Eisers stellen cassatie in en voeren aan dat onder de gegeven omstandigheden (er zijn

geruststellende mededelingen gedaan door de belastingadviseur dat de belastingconstructie niet onjuist was) de verjaring niet is aangevangen in 2005.

De Hoge Raad refereert in haar arrest vervolgens eerst aan artikel 3:310 lid 1 BW en de vaste rechtspraak, waaruit inderdaad volgt dat onbekendheid met of onzekerheid over de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, niet aan de aanvang van de verjaringstermijn in de weg staat. Echter voegt de Hoge Raad nu toe dat deze juridische beoordeling niet op de kennis en het inzicht ziet, die nodig zijn om de deugdelijkheid van een geleverde prestatie te beoordelen. Het ontbreken van die kennis zou volgens de Hoge Raad immers kunnen betekenen dat de benadeelde nog niet voldoende zekerheid heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Zo kan de benadeelde bijvoorbeeld geen inzicht of kennis hebben van het handelen van een fiscaal of juridisch dienstverlener.

Daarom kan bij beantwoording van de vraag wanneer de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen van belang zijn dat de benadeelde in zijn verhouding tot de betrokken adviseur mocht vertrouwen op zijn deskundigheid en daarom (nog) geen reden had om te twijfelen aan de deugdelijkheid van zijn handelen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn indien de betrokken persoon geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door zijn verrichte diensten (zoals in onderhavig geval). Daarom kan volgens de Hoge Raad de benadeelde onder omstandigheden pas geacht worden voldoende zekerheid te hebben, wanneer hij kennis heeft gekregen van een juridisch advies of rechterlijk oordeel.

De Hoge Raad oordeelt dan ook dat het hof niet voorbij had mogen gaan aan de stelling van eisers dat zij door de geruststellende mededelingen van de belastingadviseur niet voldoende zekerheid hadden dat de belastingadviseur tekortgeschoten was in de nakoming van haar opdracht.

Uit het voorgaande volgt dat de Hoge Raad het uitgangspunt dat voor het bepalen van het aanvangsmoment van de verjaring de juridische beoordeling van de bij de benadeelde bekende feiten en omstandigheden buiten beschouwing blijft, nuanceert.

Deze juridische boordeling ziet volgens de Hoge Raad niet op de kennis en het inzicht die nodig zijn om de deugdelijkheid van een geleverde prestatie te beoordelen. Zo zou onder omstandigheden pas sprake kunnen zijn van “voldoende zekerheid” dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon indien de benadeelde daarvan kennis heeft gekregen door een juridisch advies of rechterlijk oordeel.

02

Aansprakelijkheid accountant- en advieskantoor – vordering in verband met onvolledig advies verjaard?

(Rechtbank Gelderland 4 november 2020)

Ook in deze zaak staat de vraag centraal wanneer de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen dat sprake was van schade en deze schade was veroorzaakt door de betrokken persoon.

Voor eisers werden in eigen beheer pensioenvoorzieningen opgebouwd in bedrijf X. In 2008 heeft het accountant- en advieskantoor (“het Advieskantoor”) eisers advies gegeven om de reeds gevormde pensioenvoorzieningen van eisers in bedrijf X tegen fiscale waarde in te brengen en verder op te bouwen in de persoonlijke holdings van eisers. In 2014 heeft de nieuwe financieel adviseur van eisers (“de Financieel Adviseur”) de aangifte vennootschapsbelasting verzorgd en op 9 september 2014 heeft de Financieel Adviseur vragen gesteld over de inbreng tegen fiscale waarde en eisers gewezen op de risico’s van deze inbreng tegen fiscale waarde. Op 18 december 2014 heeft de Financieel Adviseur laten weten dat de Belastingdienst graag wenst te beoordelen of de voorzieningen zo mogen worden overgedragen en geeft hij aan dat het Advieskantoor hierover contact op zal nemen met de Belastingdienst, waarna de Belastingdienst een onderzoek is gestart. Naar aanleiding van dit onderzoek hebben eisers in 2016 een vaststellingsovereenkomst gesloten met de Belastingdienst, waarin partijen zijn overeengekomen dat de overdracht van de voorzieningen heeft plaatsgevonden tegen de commerciële waarde en eisers het verschil tussen de fiscale en de commerciële waarde alsnog zullen voldoen aan de Belastingdienst.

Op 10 maart 2020 heeft de advocaat van eisers een aansprakelijkheidsstelling aan het Advieskantoor verzonden. Vervolgens zijn eisers een procedure gestart, waarin zij stellen dat het Advieskantoor toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van haar (zorg)verplichting nu zij eisers niet heeft gewezen op de mogelijke fiscale gevolgen en niet heeft ingegrepen toen de regelgeving in 2011 is gewijzigd. Daarbij

stellen eisers dat zij het Advieskantoor binnen de verjaringstermijn aansprakelijk hebben gesteld nu in 2016 pas is gebleken dat het Advieskantoor tekort was geschoten dan wel foutief zou hebben gehandeld. Ook menen eisers dat zij in 2016 pas bekend zijn geworden met de aansprakelijke rechtspersoon, het Advieskantoor.

Het Advieskantoor voert verweer en stelt dat de vordering van eisers is verjaard, aangezien de verjaringstermijn is aangevangen op 9 september 2014 dan wel op 18 december 2018 (e-mails van de Financieel Adviseur).

De rechtbank zet eerst de vaste rechtspraak ten aanzien van de aanvang van de verjaringstermijn (inclusief de uitspraak van de Hoge Raad van 9 oktober 2020) uiteen.¹ Vervolgens overweegt de rechtbank dat uit de e-mails van de Financieel Adviseur volgt dat hij zich bewust was van de forse fiscale gevolgen van de overdracht van de pensioenvoorzieningen tegen fiscale waarde en dat hij eisers hiervan op de hoogte heeft gebracht. Ook heeft de Financieel Adviseur op 9 september 2014 vragen gesteld met betrekking tot de inbreng tegen fiscale waarde en op 18 december 2014 meegedeeld dat de Belastingdienst onderzoek wenst te doen. Volgens de rechtbank zijn deze vragen voldoende duidelijke signalen geweest dat mogelijk niet in lijn met de fiscale regels is gehandeld. Daarom oordeelt de rechtbank dat eisers op 9 september 2014 en 18 december 2014 bekend waren met de schade nu met voldoende zekerheid duidelijk was dat de overdracht van de pensioenvoorzieningen tegen de fiscale waarde fiscale gevolgen zou hebben in verband met de in 2011 gewijzigde regelgeving.

Daarnaast oordeelt de rechtbank dat eisers ook in 2014 voldoende zekerheid hadden over de aansprakelijke persoon. Immers eind 2014 heeft de Financieel Adviseur en de Belastingdienst vragen gesteld en heeft de Financieel Adviseur meegedeeld dat het Advieskantoor contact zou opnemen met de Belastingdienst. Volgens de rechtbank hadden eisers zich toen moeten realiseren dat het Advieskantoor een verwijt kon worden gemaakt te aanzien van het door haar gegeven advies. Dat eisers door ondertekening van de vaststellingsovereenkomst meer zekerheid hebben verkregen over de schade en de aansprakelijke persoon, maakt dit niet anders. Eisers waren volgens de rechtbank eind 2014 al bekend dat het Advieskantoor de schade heeft

---

1 Zie pagina 2 voor een overzicht van deze vaste rechtspraak

veroorzaakt en waren op 18 december 2014 daadwerkelijk in staat om een vordering tot schadevergoeding in te stellen.

De rechtbank oordeelt derhalve dat de vordering is verjaard nu de vijfjarige verjaaringstermijn in ieder geval is aangevangen op 18 december 2014.

03

Aansprakelijkheid belastingadviseur - is de belastingadviseur te werk gegaan als een redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur?

(Rechtbank Noord-Holland 25 november 2020)

Een moeder en een dochter hebben een belastingadviseur verzocht om advies te geven over het belastingvrij schenken van een bedrag door de moeder aan de dochter. De belastingadviseur heeft hierover geadviseerd en aangifte gedaan bij de Belastingdienst. Nadien blijkt echter dat de moeder alsnog een bedrag aan schenkbelasting dient te voldoen nu zij in 2008 reeds een schenking aan haar dochter had gedaan.

De moeder stelt in deze procedure dat de belastingadviseur tekortgeschoten is in zijn advisering. Volgens de moeder had de belastingadviseur op de hoogte moeten zijn van de schenking in 2008. De belastingadviseur was immers eerder betrokken geweest bij de belastingaangiften en had eerder voor haar werkzaamheden verricht.

De belastingadviseur betwist de vordering en stelt dat het op de weg van de moeder en dochter had gelegen om hem te wijzen op de schenking in 2008.

De kantonrechter buigt zich in deze zaak over de vraag of de belastingadviseur te werk is gegaan zoals een redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur dat zou hebben gedaan. Volgens de kantonrechter was de belastingadviseur bekend met de bedoeling van de moeder om een bedrag belastingvrij te schenken aan haar dochter, maar heeft de belastingadviseur hiermee in zijn advies geen rekening gehouden. Bovendien was de moeder niet deskundig op het gebied van belastingen, wist zij niet dat de schenking in 2008 van belang zou zijn en hoefde zij dit ook niet te weten. Het had volgens de kantonrechter daarom op de weg gelegen van de belastingadviseur om de moeder op dit vlak deskundig te adviseren en haar actief te bevragen over eventueel in het verleden gedane schenkingen aan haar dochter. Dit heeft de

belastingadviseur nagelaten en daarom is hij onzorgvuldig geweest in zijn advieswerk.

De belastingadviseur heeft nog geprobeerd om de schuld in de schoenen te schuiven van een fiscaal medewerker van zijn kantoor, die het advies had opgesteld, maar hieraan ging de kantonrechter terecht voorbij.

De kantonrechter oordeelt dan ook dat de belastingadviseur toerekenbaar tekort geschoten is in de nakoming van de overeenkomst van opdracht en heeft de belastingadviseur tot betaling van een vergoeding veroordeeld.

04

Aansprakelijkheid notaris – leidt verzuim om huwelijkse voorwaarden in te schrijven in het huwelijksgoederenregister tot aansprakelijkheid?

(Hoge Raad 27 november 2020)

Ook in deze zaak staat de vraag centraal wanneer de verjaringstermijn is aangevangen.

In 1992 heeft een notaris een akte van huwelijkse voorwaarden gepasseerd, waarna hij heeft verzuimd om deze huwelijkse voorwaarden in te schrijven in het huwelijksgoederenregister. Hierdoor hebben de huwelijkse voorwaarden geen werking jegens derden gekregen. In 2011 is de man toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling en heeft de vrouw bij de bewindvoerder van de man een vordering ingediend. De bewindvoerder van de man weigert de vordering van de vrouw op te nemen op de lijst van erkende concurrente schuldeisers nu de huwelijkse voorwaarden niet waren ingeschreven in het huwelijksgoederenregister. Daarom stelt de vrouw de notaris aansprakelijk voor de schade die zij daardoor lijdt.

De vrouw stelt in de procedure dat de notaris is tekortgeschoten in de nakoming van zijn (zorg)verplichting en daarom aansprakelijk is voor de door haar geleden schade.

De rechtbank heeft de vorderingen van de vrouw afgewezen in verband met het verstrijken van de verjaringstermijn van twintig jaar en het hof heeft het vonnis van de rechtbank bekrachtigd.

Volgens het hof heeft de dienstverlening van de notaris voor de man en vrouw op 29 april 1992 (passeren akte) plaatsgevonden, waarna de notaris de huwelijkse voorwaarden diende in te schrijven in het huwelijksgoederenregister. Een akte van huwelijkse voorwaarden krijgt echter pas veertien dagen nadat deze is ingeschreven

werking jegens derden. Daarom dient een notaris de huwelijkse voorwaarden met de meeste spoed in te schrijven en nadien te controleren of de inschrijving daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Het tijdstip van het passeren van de akte – te vermeerderen met een termijn van zes weken – bepaalt volgens het hof of de notaris tekortgeschoten is in zijn dienstverlening. In onderhavig geval heeft de notaris verzuimt om de huwelijkse voorwaarden binnen zes weken na het passeren van de akte in te schrijven, waardoor de verjaringstermijn is aangevangen zes weken na 29 april 1992.

De vrouw stelt cassatie in en meent dat het hof is uitgegaan van een onjuist aanvangsmoment.

De Hoge Raad staat vervolgens eerst stil bij artikel 3:310 lid 1 BW, waarin is opgenomen dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade in ieder geval verjaart door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Aan de hand van de wetsgeschiedenis en vaste rechtspraak overweegt de Hoge Raad dat in verband met de rechtszekerheid deze termijn aanvangt door het intreden van de schadeveroorzakende gebeurtenis. Dit geldt eveneens indien de benadeelde van het bestaan van zijn vordering niet op de hoogte is (zie [HR 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168](#)), als het nog onzeker is dat er schade zal zijn of als de schade zich pas later heeft gemanifesteerd (zie [HR 28 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA563](#)). Voor het aanvangstijdstip is het objectief gegeven tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond beslissend. Persoonlijke omstandigheden van de schuldeisers spelen daarbij geen rol (zie [HR 25 juni 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZC2934](#)).

De Hoge Raad oordeelt vervolgens dat het hof terecht heeft geoordeeld dat de notaris verplicht was de akte van huwelijkse voorwaarden na het passeren daarvan met de meeste spoed in te schrijven en nadien te controleren of de inschrijving ook had plaatsgevonden. Vervolgens overweegt de Hoge Raad dat het hof bij het aanvangstijdstip van de verjaringstermijn van twintig jaar heeft aangeknoopt bij het moment waarop de notaris tekortschoot in zijn inschrijf- en controleplicht (zes weken na het passeren van de akte). Dit was volgens het hof immers het tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond waardoor de schade is veroorzaakt (verzuim om de akte van huwelijkse voorwaarden in te schrijven). Dat de notaris nadien nog gedurende lange tijd had kunnen zorgdragen voor inschrijving van de akte en daarmee het intreden van

de schade had kunnen voorkomen, maakt niet dat de aanvang van de verjaringstermijn pas op een later moment zou zijn gaan lopen. Volgens de Hoge Raad moet het tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond waardoor de schade is veroorzaakt, worden gesteld op het laatste moment waarop de notaris alsnog voor inschrijving van de akte had kunnen zorgdragen zonder tekort te schieten in de nakoming van zijn verplichting (inschrijf- en controleplicht). Het hof heeft die termijn op zes weken na 29 april 1992 gesteld. Het oordeel van het hof geeft volgens de Hoge Raad dan ook geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

De vrouw voerde nog aan dat de vordering in 2014 was gestuit door erkenning van de aansprakelijkheid nu de schade was aangemeld bij een verzekeringskantoor. Het hof oordeelde dat een voltooide verjaring niet kan worden gestuit (aanvangstermijn is immers 6 weken na 29 april 1992) en merkte verder ten overvloede nog op dat het in schadekwesties gebruikelijk is dat de schade eerst wordt aangemeld bij een verzekeringskantoor en pas daarna over aansprakelijkheid wordt gesproken. Volgens het hof kan een melding van de zaak bij de verzekeringsmaatschappij daarom niet worden aangemerkt als een daad van erkenning. De Hoge Raad oordeelt dat dit oordeel van het hof feitelijk en niet onbegrijpelijk is.

05

Aansprakelijkheid advocaat – het belang van termijnbewaking en (ongevraagde) advisering over proceskansen en mogelijke risico's aan cliënten

(Gerechtshof Den Haag 17 november 2020)

Dit door het gerechtshof Den Haag beslechte geval betreft een advocaat die meerdere beroepsfouten heeft gemaakt. De casus is als volgt.

Casus

VKN exploiteert een onderneming die zich bezig houdt met het aanbrengen van kunststof coatings. Op 7 juli 2006 heeft VKN een overeenkomst gesloten met de vennootschap naar Belgisch recht Hotel Banks N.V. (hierna: Hotel Banks). Onder deze overeenkomst zou VKN voor Hotel Banks in Antwerpen de vloeren en wanden in de doucheruimtes van een waterdichte coating. In de periode van medio juli 2006 tot 20 november 2006 heeft VKN de werkzaamheden (bijna) geheel uitgevoerd. Hotel Banks heeft de laatste termijn niet betaald omdat zij ontevreden was over het werk van VKN.

Vanwege meerdere problemen bij het bouwproces wordt er eind 2006 door de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen op verzoek van Hotel Banks een deskundige aangesteld met als opdracht mogelijke bouwgebreken te inventariseren, te adviseren over het herstel en een eindafrekening tussen alle betrokken partijen op te maken. Dit proces duurt lang. Heel lang. Gedurende het proces wordt door VKN (via haar advocaat) een aantal keer aanspraak gemaakt bij Hotel Banks op betaling van de openstaande facturen van inmiddels met rente EUR 67.570,87. Een en ander is gebeurd bij aangetekende brief van 7 februari 2008 en brief van 2 juli 2012. De meeste werkzaamheden van de advocaat zagen overigens op correspondentie en overleg met de deskundige. Het eindrapport van de deskundige komt pas op 3 juli 2012 gereed. Volgens de deskundige zou VKN haar werkzaamheden niet juist hebben uitgevoerd en zou dit tot schade bij Hotel Banks geleid hebben. VKN betwist dit.

Bij dagvaarding van 17 juli 2014 heeft VKN Hotel Banks in rechte voor de rechtbank Den Haag betrokken. In die procedure heeft VKN aanspraak gemaakt bij Hotel Banks op betaling van de openstaande facturen ad EUR 67.570,87, de kosten van haar advocaat ad EUR 40.364,85, verletkosten ad EUR 36.114 en de proceskosten. Hotel Banks voert gemotiveerd verweer.

Bij vonnis van 16 september 2015 heeft de rechtbank de vorderingen van VKN afgewezen op grond van het oordeel dat de vorderingen die strekken tot betaling van de openstaande facturen zijn verjaard. Tegen dit vonnis heeft VKN hoger beroep ingesteld. In die procedure is VKN bijgestaan door een nieuwe advocaat.

Bij arrest van 10 oktober 2017 heeft het hof het vonnis bekrachtigd, omdat ook het hof van oordeel was dat de vorderingen van VKN waren verjaard. Het hof heeft hiertoe het volgende overwogen: De betalingstermijn van de openstaande factuur van 11 januari 2007 verliep op 25 januari 2007. Vast staat dat op 2 juli 2012 een sommatie aan Hotel Banks is gestuurd en deze door haar is ontvangen. Dat is meer dan vijf jaar na 25 januari 2007, zodat deze brief de verjaring niet kan hebben gestuit. Dat is slechts anders als voordien een tijdige stuitingshandeling is verricht. Het komt dus aan op de eerder genoemde aangetekende brief van 7 februari 2008. VKN stelt dat zij deze brief aangetekend aan Hotel Banks heeft verzonden en dat deze brief door Hotel Banks is ontvangen. Hotel Banks heeft dat laatste betwist. VKN heeft ter onderbouwing van haar stelling een aantal stukken overgelegd: een bewijs van aangetekende verzending en een kopie van het verzendbewijs. Dit is echter onvoldoende voor het hof. Er kan niet aangetoond worden dat de brief daadwerkelijk is aangeboden aan Hotel Banks.

De beroepsaansprakelijkheidsprocedure

Zoals wel vaker in dit soort zaken, is de civielrechtelijke aansprakelijkheidsprocedure jegens de voormalig advocaat van VKN voorafgegaan door een tuchtrechtelijke procedure. Bij beslissing van 14 november 2016 heeft de Raad van Discipline twee klachten van VKN over het handelen van haar voormalig advocaat gegrond verklaard en deze advocaat de maatregel van waarschuwing opgelegd. Eén van de gegrond verklaarde klachten betrof het laten verjaren van de vordering van VKN. VKN start

vervolgens een civiele procedure tegen haar voormalig advocaat en vordert een bedrag van EUR 187.760,32. VKN maakt haar voormalig advocaat drie verwijten:

- (i) het laten verjaren van de vordering ad EUR 36.978,76 excl. rente jegens Hotel Banks
- (ii) het instellen van te hoge nevenvorderingen ad EUR 107.280,97 in de procedure die nooit voor toewijzing in aanmerkingen zouden zijn gekomen, maar wel tot onnodig hoge proceskosten – griffierechten en advocaatkosten – hebben geleid en
- (iii) excessief declareren aan VKN voor een bedrag van EUR 65.932.

De rechtbank heeft de advocaat veroordeeld tot betaling aan VKN van een bedrag van EUR 130.709,17, vermeerderd met de wettelijke rente. De rechtbank overwoog daartoe dat door een beroepsfout van deze advocaat de vordering van VKN op Hotel Banks was verjaard. Deze schade begrootte de rechtbank door uit te gaan van de hypothetische situatie zonder fout. Ook achtte de rechtbank het door VKN gemaakte verwijt dat de advocaat te hoge nevenvorderingen heeft ingesteld tegen Hotel Banks terecht. Wegens onterechte declaraties van deze advocaat achtte de rechtbank tenslotte ook nog een bedrag van EUR 34.799,43 toewijsbaar. De advocaat gaat in hoger beroep.

De vraag of sprake is van een beroepsfout van een advocaat moet volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad worden beoordeeld aan de hand van het beoordelingscriterium of de advocaat als beroepsbeoefenaar de zorgvuldigheid heeft betracht die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. Deze zorgvuldigheidsplicht brengt mee dat een advocaat bij de wijze waarop hij een procedure voert, zijn cliënt niet onnodig blootstelt aan voorzienbare en vermijdbare risico's (zie onder meer [Hoge Raad 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1406](#)).

Uitgaande van dit criterium kan ook naar het oordeel van het hof het antwoord niet anders luiden dan dat sprake is van een beroepsfout van de gedaagde advocaat. Het risico van een geslaagd beroep op verjaring door Hotel Banks (omdat VKN niet kon aantonen dat zij de verjaring van haar vordering tijdig had gestuit), is immers een voorzienbaar risico, dat eenvoudig te vermijden was door erop toe te zien dat de verjaring van de vordering tijdig werd gestuit door een duidelijke stuitingsbrief,

waarvan kon worden aangetoond dat deze Hotel Banks tijdig had bereikt. Daaraan heeft het in de onderhavige zaak ontbroken, terwijl van een redelijk bekwaam een redelijk handelend advocaat had mogen worden verwacht dat hij hiervoor had zorggedragen.

Om te bepalen of, en zo ja welke, schade VKN heeft geleden, heeft de rechtbank volgens het hof terecht overwogen dat een vergelijking moet worden gemaakt tussen de feitelijke situatie waarin is geoordeeld dat de vorderingen van VKN op Hotel Banks met betrekking tot haar facturen zijn verjaard, en de hypothetische situatie waarin VKN zou hebben verkeerd indien de beroepsfout niet zou zijn gemaakt en haar vordering op Hotel Banks dus niet zou zijn verjaard. Dit betekent dat moet worden beoordeeld hoe – naar de toenmalige stand van de rechtsontwikkeling – inhoudelijk op de vorderingen van VKN had behoren te worden beslist, althans moet het toewijsbare bedrag worden geschat aan de hand van de goede en kwade kansen die VKN zou hebben gehad als haar vorderingen niet zouden zijn verjaard (vgl. [Hoge Raad 22 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:981](#)).

Bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een beroepsfout ten aanzien van de advisering door een advocaat heeft als maatstaf te gelden of de advocaat, gelet op alle feiten en omstandigheden van het desbetreffende, concrete geval, in redelijkheid kon menen dat het risico voor zijn cliënt niet zodanig groot was, dat hij als redelijk bekwaam en redelijk handelend advocaat daarvoor niet uitdrukkelijk hoefde te waarschuwen. Wanneer een advocaat een cliënt adviseert in het kader van een door een cliënt te nemen beslissing over een bepaalde kwestie, brengt deze zorgvuldigheidsplicht mee dat de advocaat de cliënt in staat stelt goed geïnformeerd te beslissen (vgl. [Hoge Raad 2 februari 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ4564, NJ 2007/92](#)). Het antwoord op de vraag of en in welke mate een advocaat de cliënt daarbij behoort te informeren over en te waarschuwen voor een bepaald risico, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval, waarbij onder meer betekenis kan toekomen aan de ernst en omvang van het desbetreffende risico, de mate van waarschijnlijkheid dat dit zich zal realiseren en de mate waarin de cliënt ervan heeft blijk gegeven zich reeds van dat risico bewust te zijn (vgl. [Hoge Raad 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1406](#)).

Gesteld noch gebleken is dat de voormalig advocaat VKN heeft gewaarschuwd voor

het risico dat de nevenvorderingen geheel of grotendeels zouden worden afgewezen (ook als de hoofdvordering zou worden toegewezen) en dat het instellen van dergelijke vorderingen in ieder geval zou leiden tot een hoger griffierecht, en (indien de hoofdvordering zou worden afgewezen) ook tot een hogere proceskostenveroordeling. Van een redelijk handelend en redelijk bekwaam advocaat had dit wel mogen worden verwacht.

Het hof acht het alleszins aannemelijk dat indien de advocaat VKN erop had gewezen dat zijn nevenvorderingen weinig kansrijk waren en dat die vorderingen leidden tot een hoger griffierecht en (bij afwijzing van haar hoofdvordering) tot een hogere proceskostenveroordeling, VKN ervoor zou hebben gekozen de nevenvorderingen niet in te stellen op de wijze waarop dit nu is geschied. Als gevolg hiervan is VKN een hoger griffierecht en hogere proceskostenveroordelingen verschuldigd geworden.

Ten aanzien van het derde verwijt oordeelt het hof dat de voormalig advocaat ook hier steken heeft laten vallen door niet eind 2008, toen de door Hotel Banks gestelde vordering tot schadevergoeding tegen VKN verjaarde, VKN daarover in te lichten, terwijl VKN onbetwist heeft gesteld dat zij, als zij op de hoogte zou zijn gesteld van de verjaring van de vordering van Hotel Banks, tot onmiddellijke dagvaarding tot betaling van haar facturen zou hebben besloten. De rechtbank heeft de als gevolg daarvan door VKN geleden schade vastgesteld op de door advocaat in de periode van 1 januari 2009 tot aan de dagvaarding in de hoofdprocedure van 17 juli 2014 aan VKN gedeclareerde bedragen.

Conclusie is dat je als advocaat scherp moet blijven. Niet alleen op termijnen, maar ook op de (schriftelijke) advisering – gevraagd en ongevraagd - jegens je cliënte ten aanzien van de proceskansen en risico's en ten aanzien van de keuzes (en hun gevolgen) die gemaakt worden bij het instellen van (neven)vorderingen.

Een vraag over beroepsaansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst

Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat-stagiaire

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Juridisch medewerker

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl